

Ton de Leeuw

(1926-1996)

Prière

(1954)

Seigneur

Je suis le plus grain de sable
du désert que féconde la pluie de
tes dienfaits.

Je ne mérite pas que tu discernes, un jour,
mes bonnes actions.

Je me sui strop souvent contenté de m'en
remettre à ton indulgence, à ta
miséricorde.

Trop souvent je n'ai pas révééré ta
puissance en contemplant une feuille ou
une forêt, la mer, une aurora, un pétale de
rose.

Trop souvent je n'ai pas écouté ce que tu
disais dans les grondements du tonnerre,
dans les chants des fontaines, dans les
plaintes des pauvres. Seigneur.

Le silence de la niut était pour moi ton
silence, lorsque je souffrais, je ne pensais
pas que d'autres souffraient plus que moi.
Je faisais le bien en pensant que tu me
voyais.

Je faisais le mal en pensant que tu ne me
voyais pas.

Lorsque j'étais heureux, je me croyais
l'artisan de ma félicité.

Je me suis permis de te regarder, je me
suis permis de te partier.

Seigneur. J'ai osé discuter sur ie mal, sur
la vie, sur la mort.

J'ai osé interpreter tes paroles.

J'ai osé lever la tête dand l'ouragan, lever
la tête dans l'ouragan de tes revelations.

Seigneur, qui fais germer les grains!

Seigneur, qui détruis les moissons!

Seigneur du soleil des batailles et de la
Lune paisible.

Seigneur de la colombe et du lion, du brin
d'herbe et du cédre, de la mousse et du
marbre.

Heer,

Ik bende allerkleinste zandkorrel in de
woestijn, die door de regen van uw zege-
ningen vruchtbaar wordt gemaakt.

Ik verdien het niet dat u ooit mijn goede
daden onderkent.

Ik heb er al te vaak genoeg mee
genomen dat ik kon vertrouwen op uw
lankmoedigheid, uw barmhartigheid.

Al te vaak heb ik uw macht niet
geëerbiedigd, wanneer ik keek naar een
blaadje of een heel bos, de zee, een
dageraad, een rozenblaadje.

Te vaak heb ik niet geluisterd naar wat u
zei in het gerommel van de donder, in
het geruis van de bronnen, in het
gejammer van de armen. Heer.

De stilte van de nacht was voor mij uw
stilte. Wanneer ik pijn leed, dacht ik niet
dat anderen meer leden dan ik.

Ik deed het goede wanneer ik dacht dat
u me zag.

Ik deed het kwade wanneer ik dacht dat
u me niet zag.

Wanneer ik gelukkig was, geloofde ik dat
ik mijn eigen geluk bewerkstelligde.

Ik heb het me veroorloofd u aan te
kijken, met u te spreken.

Heer. Ik heb van gedachten durven
wisselen over het goede, over het kwade,
over het leven, over de dood.

Ik heb uw woorden durven uitleggen.

Ik heb mijn hoofd durven heffen in de
storm, in de storm van uw openbaringen.

Heer, gij die het graan doet ontkiemen!

Heer, gij die de oogst vernietigt!

Heer van de zon van de veldslagen, van
de vreedzame maan.

Heer van de duif en van de leeuw, van het
grassprietje en van de ceder, van het
zachte mos en van het steenharde marmer

Seigneur des oasis et des déserts!
Seigneur, qui as renversé les palais de
Babylone.
Seigneur, qui procures une tente au
nomade.
Seigneur, qui nous as donné le jour et la
nuit, l'eau et le pain. L'espoir et le
sommeil!
Seigneur de la vie, de la mort, de la
résurrection, je me prosterne, je me
prosterne devant ta majesté! Je
m'anéantis devant ta puissance.
Je ne sais plus que j'existe, quand j'ai
prononcé ton nom.

Heer van de oasen en de woestijnen.
Heer, gij die de paleizen van Babylon
hebt verwoest.
Heer, gij die onderdak hebt verschaft aan
de nomade.
Heer, gij die ons de dag en de nacht hebt
geschonken, het water en het brood, de
hoop en de slaap!
Heer van leven, van de dood, van de
opstanding, ik wep me ter aarde voor uw
majesteit!
Ik verneder mij voor uw macht.
Ik weet niet meer dat ik besta, wanneer
ik heb uitgesproken: uw naam.